

Arrest

nr. 290 315 van 15 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 juli 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 31 maart 2022 ten aanzien van verzoeker de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze luidt:

"A. Feitenrelaas

U, Q.T.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, achttien jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Barabad, gelegen in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In

Afghanistan bent u slechts drie jaar naar school geweest, tot uw tien jaar. U hielp uw gezin door af en toe te helpen in de voedingswinkel van uw vader, die tevens ook één van de dorpsouderen was. U ging ook dagelijks naar de moskee. In uw vrije tijd speelde u geregeld cricket.

Uw problemen begonnen twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan toen om twaalf uur 's nachts geklopt werd op de deur van uw huis. U ging naar buiten en zag vier mensen met wapens en twee motorfietsen. Ze zeiden tegen u dat u de voedingswinkel van uw vader open moest doen. U zei tegen hen dat u de sleutel niet had. Ze werden kwaad en sloegen u. U vertelde hen dat u naar binnen moest om de sleutel te nemen. U ging naar binnen waar u alles vertelde aan uw vader. Uw vader ging naar buiten en deed wat ze vroegen. Ze namen mee wat ze nodig hadden maar betaalden hier niet voor. De ochtend erop ging u naar uw maternale tante waar u vervolgens een nacht bleef. Diezelfde nacht kwam uw paternale oom, een talib, langs bij u thuis met enkele andere talibs. Uw oom vertelde aan uw vader dat er de vorige nacht vier talibs langs gekomen waren waaronder ook zijn twee zoons. Nadat ze boodschappen hadden gedaan en onderweg waren zijn ze aangevallen waarbij zijn ene zoon en een andere talib om het leven gekomen waren. Uw paternale oom beschuldigde u ervan de autoriteiten gebeld te hebben en een spion te zijn voor hen. Hij vroeg naar u maar uw vader gaf aan niet te weten waar u was. Nadat uw vader dit nieuws vernam besloot hij dat u moest vertrekken uit Afghanistan. De ochtend erop belde hij naar u en vertelde dat u niet naar huis mocht komen. U vroeg wat er gebeurd was en hij vertelde dat zijn broer langs gekomen was en wat deze gezegd had. In de namiddag verliet u uw dorp, samen met uw broer F.(...), waarna u vertrok uit Afghanistan. Na uw vertrek kwamen de talibs nogmaals langs bij u thuis op zoek naar u. De talibs kwamen te weten dat u weggevlucht was uit Afghanistan. Tien dagen na uw vertrek uit Afghanistan hebben ze uw vader vermoord.

Eind 2018 verliet u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 9 maart 2020. Uw verzoek om internationale bescherming (VIB) diende u in op 10 maart 2020.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten (allemaal origineel) neer: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw vader, een brief van het politiehoofdkwartier, een brief van de gemeente, een brief van de dorpsoudsten die uw problemen bevestigen, een certificaat van uw vader zijn dood en de enveloppe waarmee u deze documenten toegestuurd kreeg vanuit Afghanistan. Daarnaast werd ook een video doorgestuurd door uw advocaat waarmee u uw vaders dood wil aantonen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat hoewel u op het ogenblik van uw asielaanvraag minderjarig was en u op 10 maart 2020 een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij, deze voogdij op 31 maart 2021 van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd. Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat u niet uitgevoerd heeft wat u werd opgedragen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden

opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo dient u er vooreerst op gewezen te worden dat uw verklaringen op het CGVS niet volledig in lijn liggen met wat u verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u bij DVZ dat er enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan vier talibs naar de voedingswinkel van uw vader en u kwamen, er boodschappen deden en dan weer vertrokken. Toen ze buiten waren werden ze aangevallen door soldaten (administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter iets anders. Zo vertelde u dat er vier talibs naar uw huis kwamen om middernacht en op de deur van uw huis klopten, waarna u opendeed (CGVS, p. 17, 18). De talibs kwamen vragen om de winkel open te doen, die op een vijftal minuten van uw huis verwijderd lag (CGVS, p. 17, 18). Dat u bij DVZ liet blijken dat ze rechtstreeks naar uw winkel gekomen waren is gelet op het voorgaande toch wel vreemd. Zeker gezien u zelf verklaart de deur bij u thuis geopend te hebben waardoor verwacht kan worden dat u hierover consistente verklaringen kan afleggen, quod non.

U werd gevraagd wat u antwoordde toen de talibs vroegen om de winkel te openen en producten mee te nemen. U vertelde tegen de talibs dat u de sleutels niet bijhad maar dat ze thuis lagen. Het is echter weinig aannemelijk dat u dit antwoord zou geven als u werkelijk aan de deur van uw eigen huis staat aangezien u de sleutels perfect kon halen. Omdat u bij DVZ verklaarde dat de talibs naar uw winkel waren gekomen en uw antwoord tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet geheel logisch was, gelet op het voorgaande, werd u gevraagd of de taliban u wel degelijk bij u thuis benaderd hadden. Op deze vraag antwoordde u bevestigend "ja" (CGVS, p. 18). Dan gevraagd wat hierna gebeurde zei u dat u naar huis ging en het tegen uw vader zei. Dit antwoord doet weerom vermoeden dat u niet thuis was toen de taliban u aanspraken. Om verduidelijking te krijgen werd u de vraag gesteld waar u was toen de taliban u benaderden. U gaf opnieuw aan dat het bij u thuis was (CGVS, p. 18). Aldus wordt de tegenstrijdigheid met DVZ nogmaals bevestigd. Het Commissariaat-generaal stelt bij deze vast dat het opvallend is dat u inzake deze gebeurtenis dermate van elkaar afwijkende verklaringen aflegt. Nochtans kan van iemand, die verklaart deze feiten meegemaakt te hebben, verwacht worden dat die hierover in staat is om consistente en samenhangende verklaringen af te leggen. Dat u niet in staat bent dit te doen bevestigt de ongeloofwaardigheid van dit element.

Het Commissariaat-generaal wil er u op wijzen dat u bij DVZ nooit aangegeven hebt dat u geslagen bent geweest door de taliban, iets wat u wel aangaf op het CGVS (CGVS, p. 17). Nochtans mag redelijkerwijs verwacht worden dat u dit daar wel vernoemd zou hebben mocht dit overeenstemmen met de werkelijkheid. Dat u het bovendien niet vernoemde toen u, na het vrij relaas, gevraagd werd wat gebeurde nadat u zei tegen de talibs dat de sleutels thuis lagen (CGVS, p. 18) is merkwaardig. U had namelijk tijdens uw vrij relaas gezegd dat ze u sloegen toen u zei dat de sleutels thuis lagen (CGVS, p. 17). Dat u het echter niet opnieuw zei doet vermoeden dat dit een blote bewering was. Het Commissariaat-generaal moet u er dan ook op wijzen dat voorgaande vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw verklaringen over de neergelegde stukken (Administratief dossier - Groene map) afbreuk doen aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees voor de taliban. Zo verklaarde u dat de man van uw maternale tante deze documenten opgestuurd heeft naar u en vertelde welke documenten het waren maar niet specifiek zei wat erin stond. Hierdoor kon u geen verdere informatie verschaffen over wat er in staat, maar u heeft een vermoeden dat het de problemen zijn die er in neergeschreven staan (CGVS, p. 4). Dat uzelf documenten voorlegt ter ondersteuning van uw relaas maar niet weet wat er qua inhoud in vermeld staat, terwijl uzelf ook een beetje Pashtou kan lezen (CGVS, p. 10), is zeer onlogisch waardoor het lijkt alsof u niet in uw eigen problemen geïnteresseerd bent. Er wordt immers verwacht van verzoekers dat ze zelf kunnen uitleggen waarom ze een bepaald stuk of document voorleggen om hun relaas te ondersteunen. U kan dit echter helemaal niet en heeft hiervoor ook geen enkele moeite ondernomen. Het spreekt voor zich dat dit de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven ondergraft. Wat betreft de brieven moet worden vastgesteld dat deze documenten werden opgesteld na uw vertrek en op verzoek van uw familie (CGVS, p. 4) en bijgevolg een subjectief karakter hebben waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen aangaande uw vluchtmotieven. Daarenboven kunnen Afghaanse documenten in het algemeen makkelijk vervalst worden vanwege de hoge graad van corruptie die er is in Afghanistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Hierdoor zijn Afghaanse documenten vaak onbetrouwbaar (Administratief dossier- Blauwe map).

Uit de vertaling (Administratief dossier – Groene map, stuk 9) van de neergelegde brieven bleek trouwens dat de brieven vanuit uw naam geschreven werden. Dit is zeer merkwaardig aangezien u verklaarde niet te weten wat er precies instond terwijl u nochtans zelf, volgens de vertaling van deze brieven, een vraag gericht had aan het politiehooftkwartier, de gemeente en de dorpsouderen. Dat uw vader pas gedood was na uw vertrek uit Afghanistan ligt bijgevolg niet in lijn met wat te lezen is in deze brieven (CGVS, p. 17). U diende namelijk aanwezig te zijn in Afghanistan om dergelijke brieven op te stellen en af te geven bij de juiste instanties. Daarenboven dient ook nog eens opgemerkt te worden dat men steeds vermeldt op de brieven dat uw vader stierf op 02/10/1397. Echter wordt éénmaal aangegeven dat hij stierf op 02/10/1398, dus één jaar later. Voorgaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven nog verder.

Aan uw verklaringen over de aanval op de taliban kan evenmin geloof gehecht worden. Zo kon u er eigenlijk niet meer over vertellen dan dat ze onderweg aangevallen waren nadat ze inkopen gedaan hadden, en dat er twee konden vluchten en er twee om het leven kwamen, onder wie één zoon van uw paternale oom (CGVS, p. 17, 19). Uiteindelijk werd u gevraagd waar ze aangevallen waren maar u gaf aan dat dit niet gezegd werd tegen u (CGVS, p. 21). Dat u amper iets over deze aanval kan vertellen is weinig aannemelijk mocht deze werkelijk plaatsgevonden hebben. Deze aanval is namelijk de oorzaak van al uw problemen waardoor op zijn minst verwacht kan worden dat u toch wel enige indicatie zou hebben van waar de aanval ongeveer plaatsvond, wanneer deze precies plaatsvond en door wie de aanval uitgevoerd werd. Hier wist u echter niks over. Dat u zo weinig interesse aan de dag legt wat uw eigen problemen betreft is merkwaardig. Er kan immers verwacht worden dat u een poging ondernomen zou hebben om verdere informatie te verkrijgen over deze aanval, quod non.

Verder dienen eveneens ernstige vragen gesteld te worden omtrent uw verklaringen over de benadering door de taliban van uw huis na uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u dat ze nog één keer langs gekomen waren bij uw huis tussen uw vertrek en de dood van uw vader tien dagen later (CGVS, p. 20). Hierbij dient u er echter op gewezen te worden dat u deze benadering door de taliban na uw vertrek nooit bij DVZ vermeld hebt terwijl dit toch wel één van de redenen is waarom u ook niet kan terugkeren. Veel meer dan dat ze toen tegen uw vader spraken, naar u vroegen en te weten kwamen dat u naar het buitenland was weet u niet (CGVS, p. 20). Dit feit doet weerom vermoeden dat u zaken verzonnen hebt wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U heeft het CGVS ook niet kunnen overtuigen van uw oom zijn profiel als talibanlid en dit van zijn twee zoons. U verklaarde dat ze allen taliban waren (CGVS, p. 13, 18). Nochtans gaf u op een gegeven moment aan dat niemand van uw familie banden had met een politieke of religieuze organisatie toen u deze vraag gesteld werd (CGVS, p. 14). Pas toen u gevraagd werd of uw paternale oom geen lid was van de taliban, een religieuze organisatie, zei u "ja hij is lid". Toen u gevraagd werd of hij het enige lid van de familie was zei u eveneens "ja" (CGVS, p. 15). Dat u in eerste instantie al het antwoord in de mond gelegd diende te worden voor u doorhad welk antwoord verwacht werd, doet vermoeden dat dit niet waarheidsgetrouw is. Dat u daarnaast ook aangaf dat hij het enige familielid was bij de taliban is ook tegenstrijdig met het feit dat uw twee neven, zijn zoons, ook leden van de taliban zijn. Verder werd u gevraagd wat uw paternale oom precies deed voor de taliban. Hierop moest u het antwoord schuldig blijven. U had enkel weet van het feit dat hij voor hen werkt, maar had geen idee wat zijn functie bij de taliban was (CGVS, p. 20). Waar hij woont weet u eveneens niet omdat hij zijn adres met niemand deelt (CGVS, p. 21). Dat u zo weinig kan vertellen over hem terwijl hij uw enige paternale oom is kan als vreemd aanzien worden gelet op het belang van dergelijke familiebanden in Afghanistan.

U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud nog dat uw vader tien dagen na uw vertrek gedood werd door de taliban (CGVS, p. 20). Opmerkelijk hierbij is dat u niet weet op welke datum hij overleden is (CGVS, p. 21). Nochtans kon u dit zelf ook aflezen op het overlijdenscertificaat dat u neergelegd hebt van uw vader. Dat u echter geen enkele moeite ondernam om dit te verifiëren tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vaders dood aan. U beweert eveneens dat in de video die u doorgestuurd heeft duidelijk zichtbaar is welk soort incident er plaatsvond met uw vader, namelijk dat hij neergeschoten is met een machinegeweer (CGVS, p. 20, 22). Dit is echter niet het geval aangezien de video een man toont die ze in doeken wikkelen zonder dat er wonden zichtbaar zijn. Of de man in de video uw vader is en hoe hij precies omkwam kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Bovendien kunnen dit soort video's makkelijk in scène gezet worden. Daarom kan u het Commissariaatgeneraal er niet van overtuigen dat uw vader gestorven is omwille van de door u verklaarde problemen of dat hij zelf überhaupt overleden is. Bijkomend kan de authenticiteit ervan betwijfeld worden gezien twee duidelijke taalfouten in het document ("mard" en "death body"). Daarenboven correspondeert de sterfdatum (10/02/1398) niet met de door u neergeschreven datum (10/02/1397) in de brieven (zie supra) Zoals eerder aangegeven zijn

Afghaanse documenten weinig betrouwbaar (administratief dossier) waardoor het door u neergelegde overlijdenscertificaat voorgaande vaststelling niet kan ombuigen.

U verklaarde samen met uw broer F.(...) gevlucht te zijn (CGVS, p. 13). Echter dient hierbij opgemerkt te worden dat u nooit over uw broer sprak in uw relaas, en rijst ook de vraag waarom uw broer eveneens weggegaan is uit het land. Hierop antwoordde u dat uw vader zei dat er in de toekomst misschien ook een probleem ging zijn voor hem (CGVS, p. 20). Dat uw vader ook uw broer meestuurt omdat hij denkt dat er misschien problemen zullen zijn in de toekomst is toch wel merkwaardig en doet vermoeden dat er andere motieven aan de basis van jullie vertrek liggen. Dat een vader zijn ene zoon wegstuurt om hem te beschermen is plausibel, maar dat hij eveneens zijn andere zoon wegstuurt terwijl er geen directe problemen waren voor uw broer F.(...) is niet logisch. Zo is de reisweg alleen al een risico om af te leggen. Dat iemand dit risico zou nemen terwijl deze geen problemen of andere redenen heeft is niet aannemelijk.

Tot slot dient nog vermeld te worden dat u verklaarde nooit asiel in een ander Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 5). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u landen zoals Italië en Frankrijk bent gepasseerd (CGVS, p. 18) zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een asielverzoek gedaan wordt in het eerste veilige land waar dit mogelijk blijkt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 12 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Het Commissariaat-generaal wil u er wijzen dat de overige door u neergelegde documenten geen ander licht op voorgaande conclusie kunnen werpen. Zo zijn uw taskara, de taskara van uw vader en de enveloppe waarmee de documenten u toegestuurd werden slechts bewijsstukken die aantonen van waar jullie afkomstig zijn, wat op heden niet betwist wordt, maar ondersteunen deze uw relaas op geen enkele manier. Het overlijdenscertificaat en de video van uw vader werden, net zoals de neergelegde brieven, reeds besproken (zie supra).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt

er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_

COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bremmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In

artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 9.3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, van de artikelen 18, 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Unie, van de artikelen 16 en 25 van de Richtlijn 2013/32, van de artikelen 20 en 23 van de Richtlijn 2011/95 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Allereerst gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van zijn relaas en tracht hij de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen.

Verzoeker haalt vervolgens aan dat de taliban iedereen die naar Europa is gevlucht of gebleven, als hun vijanden, spionnen of ongelovigen beschouwen. Hij verwijst hiertoe naar verschillende bronnen en studies die zijn gedaan voor de machtsovername, maar benadrukt dat momenteel de taliban de controle

hebben over het volledige grondgebied waardoor zij iedereen die terugkeert naar Afghanistan kunnen identificeren. Vanwege zijn verblijf in Europa is het volgens verzoeker zeer waarschijnlijk dat hij zal worden mishandeld, nu er talrijke rapporten zijn over buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht zijn. Verder kaart hij het mediaverbod van de taliban aan en de vervolging van journalisten waardoor onmogelijk objectieve informatie te verkrijgen is die de veiligheid bevestigt van eenieder die naar Afghanistan is teruggekeerd.

Tot slot haalt verzoeker de socio-economische en humanitaire situatie aan alsook de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken toe:

- een e-mail gestuurd naar het CGVS op 4 april 2022 (stuk 3);
- het rapport *"Afghanistan: COI Repository, 1st september 2021 – 13th April 2022"* van Asyls (stuk 4).

3. Nota met opmerkingen

Op 23 mei 2022 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen waarin zij verzoekt om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure en waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt.

Tevens maakt de verwerende partij een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan. Zij voegt hierbij het document *"Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen"* van mei 2022 en verwijst naar het rapport *"Country Guidance Afghanistan"* van april 2022 van EUAA alsook naar de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022 waarvan zij consulteerbare weblinks meegeeft.

4. Aanvullende nota

4.1. De verwerende partij maakt op 31 maart 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA *"Afghanistan: Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022.

4.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer, gedateerd op 5 april 2023, waarbij volgende documenten worden gevoegd:

- een kopie van documenten van de school (stuk 1);
- zijn werkcontracten (stuk 2);
- een foto van verzoeker met zijn vader (stuk 3).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad

zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen.

Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker haalt in voorliggend verzoekschrift de machtsovername door de taliban aan.

De Raad wijst erop dat uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten. Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van verwerende partij.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomst-gerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de facto regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Verzoeker werd in het kader van zijn beschermingsverzoek gehoord in een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 12 juli 2021, dus nog voor de machtsovername door de taliban half augustus 2021. Hij werd niet opnieuw gehoord op het CGVS en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 12 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”*

Deze handelswijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels zijn verklaringen ter terechtzitting.

Zoals reeds aangestipt in punt 4.1., is de Raad ertoe gehouden een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had

kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die hij niet kan herstellen, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

6.2. In casu vestigt verzoeker in zijn verzoekschrift de aandacht op zijn verblijf in Europa en vreest hij terugkeer naar Afghanistan om deze reden door de taliban te worden mishandeld. Bij aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting benadrukt verzoeker zijn verwestering.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, net zoals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan: security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan: security situation”*, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (‘Ministry of Communications and Information Technology’) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen

zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in het gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven tevens aan dat individuen die als 'verwesterd' worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen'.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan ook resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als *"verwesterd"* worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk zijn verwesterd. Er dient sprake te zijn van overtuigingen, gedrag, kenmerken of andere elementen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt een individuele beoordeling zich op, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.3. In deze zaak blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker werd geboren eind maart 2003, dat hij Afghanistan eind 2018 op ruim vijftienjarige leeftijd heeft verlaten, dat hij een jaar en aantal maanden onderweg was en dat hij in maart 2020 aankwam in België. Op 10 maart 2020 diende verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in en werd hem, gelet op zijn minderjarigheid – hij was net geen 17 jaar oud, een voogd toegewezen. Heden is verzoeker meerderjarig, met name 20 jaar oud, en is hij meer dan vier jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij meer dan drie jaar in België.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn adolescentie, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in Europa doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. De laatste jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. In deze merkt de Raad op dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid maar door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

Bij aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting voegt verzoeker stukken waarmee hij wil aantonen dat hij inmiddels een levenswijze heeft aangenomen die onverenigbaar is met de in Afghanistan geldende regels en stelt hij zich niet aan de door de taliban opgelegde regels te kunnen houden. Hij wijst erop dat hij iets meer dan drie jaar geleden als minderjarige in België is aangekomen, dat hij Afghanistan voor de val van het regime heeft verlaten en dat hij vervolging door de taliban vreest wegens de opinies die hij in Europa heeft verworven. Verzoeker voegt schooldocumenten toe en een werkcontract.

Voorts wordt niet betwist dat verzoeker Pashtou is en afkomstig is uit het dorp Barabad, gelegen in het district Behsud in de provincie Nangarhar. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een dorp waar zowel de overheid als de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren (NPO, p. 6). Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar ook andere verschillende groepen aanwezig zijn, zoals ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk. Vooral ISKP heeft een sterke positie in Nangarhar, in het bijzonder in de stad Jalalabad. De sterke aanwezigheid van deze groeperingen in de provincie Nangarhar kan een risicoverhogende factor zijn (EUAA *“Afghanistan: security situation”*, augustus 2022, p. 156-162; EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 136-138).

6.4. De Raad brengt in herinnering dat het onderzoek naar verzoekers vrees voor vervolging tevens een toekomstgerichte beoordeling impliceert. Zelfs indien een afwezigheid van vervolging vóór het vertrek zou kunnen worden vastgesteld, sluit dergelijk gegeven het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer door verzoeker geenszins uit, gezien de machtsovername door de taliban in 2021 en de actuele beschikbare landeninformatie.

Zoals reeds aangehaald, werd verzoeker gehoord op het CGVS op 12 juli 2021, m.a.w. voor de machtsovername door de taliban. Nu verzoeker niet meer is gehoord na de machtsovername door de taliban, hetgeen een fundamenteel nieuw feit is, en hij middels zijn verzoekschrift en aanvullende nota een aantal concrete elementen naar voren brengt die, hoe summier ook, niettemin, al dan niet cumulatief, een ernstig begin van aanwijzing bevatten over een risicoprofiel alsook over de invloed die de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 op zijn eigen persoonlijke situatie zou hebben

gehad en die een impact zouden kunnen hebben op de besluitvorming, is de Raad van oordeel dat een verder onderzoek zich opdringt.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen argumenteert, beperkt verzoeker zich hier niet tot het enkel aanhalen van louter algemene informatie zonder deze op zijn persoon te betrekken. De Raad stelt immers vast dat in hoofde van verzoeker een aantal individuele elementen aanwezig zijn, en tevens als zodanig door verzoeker worden aangehaald, die risicobepalend kunnen zijn en waarvan moet worden nagegaan of zij voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen.

Verzoeker moet daarbij de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van de huidige situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de facto-regering, deze relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte alsook volledige en ex nunc beoordeling van risicobepalende factoren en een eventuele nood aan internationale bescherming kan plaatshebben, met inachtneming van actuele en objectieve landeninformatie. Indien nodig kan dit middels een nieuw gehoor gebeuren. Verzoeker is immers tot nu toe niet bevraagd over de omstandigheden en invulling van zijn leven en verblijf in België en de eventuele impact hiervan op een terugkeer naar Afghanistan.

Daargelaten de eventuele ongeloofwaardigheid van het oorspronkelijke vluchtrelaas, dringt zich aldus een verder onderzoek op naar de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen, eigen aan zijn zaak, in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting (zoals dit in casu duidelijk naar voor komt ingevolge de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting) en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

6.5. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumentatie in nota met opmerkingen niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES